

257

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 16 września 1953 r.

w sprawie zaopatrywania zwierząt w świadectwa miejsca pochodzenia.

Na podstawie art. 17 ust. 1 lit. b) i art. 97 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. z 1927 r. Nr 77, poz. 673 i Nr 114, poz. 975, z 1928 r. Nr 26, poz. 229, z 1932 r. Nr 26, poz. 229, Nr 60 poz. 573 i Nr 67, poz. 622, z 1934 r. Nr 110, poz. 976, z 1938 r. Nr 27, poz. 245 i z 1948 r. Nr 49, poz. 373) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zwierzęta jednokopytowe (konie, osły, muły osłomuły), bydło rogate, świnie, owce, kozy, psy i drób powinny być przez ich posiadaczy zaopatrzone w świadectwa miejsca pochodzenia, o ile zwierzęta te:

- 1) dostarczane są do rzeźni, na targi, spędy, jarmarki, pokazy i przetargi publiczne albo
 - 2) są w posiadaniu przedsiębiorstw lub osób dokonujących obrotu handlowego, albo
 - 3) są przepędzane, przewożone lub przenoszone z jednej miejscowości (gromady) do drugiej.
2. Przepis ust. 1 pkt 3 nie dotyczy:
- 1) zwierząt przepędzanych, przewożonych bądź przenoszonych w związku z zabiegami hodowlanymi lub leczniczymi albo wypasaniem, jak również użytkowanych w drodze jako siła pociągowa,
 - 2) źrebiąt w wieku do 3 miesięcy towarzyszących matce,
 - 3) psów towarzyszących osobom w granicach tego samego powiatu, nie dłużej jednak niż 3 dni w jednej miejscowości.

Jednakże zwierzęta te, jeżeli są przewożone koleją, autobusem lub statkiem, powinny być zaopatrzone w świadectwa miejsca pochodzenia.

3. Dowody tożsamości, wydawane dla koni przez organy administracji, zastępują świadectwa miejsca pochodzenia.

§ 2. 1. Dla zwierząt jednokopytowych, bydła rogatego i psów są wymagane jednostkowe świadectwa miejsca pochodzenia (dla każdej sztuki osobno) dla innych zaś zwierząt wystarczają zbiorowe świadectwa miejsca pochodzenia, jeżeli zwierzęta te są w posiadaniu jednej osoby i należą do tego samego gatunku.

2. Dla zwierząt, dostarczanych na targi, spędy, jarmarki, pokazy i przetargi publiczne ze zbiorowym świadectwem miejsca pochodzenia, wystawia się w razie potrzeby świadectwa miejsca pochodzenia jednostkowe, sporządzone na podstawie świadectwa zbiorowego. W tych przypadkach należy w świadectwie jednostkowym podać numer świadectwa zbiorowego i miejscowość, z której zwierzęta pochodzą. Wydanie świadectwa jednostkowego należy odnotować na świadectwie zbiorowym, podając numer świadectwa jednostkowego.

§ 3. Świadectwo miejsca pochodzenia powinno zawierać:

- 1) numer (liczbę bieżącą),
- 2) siedzibę organu wystawiającego świadectwo z podaniem gminy, powiatu i województwa,
- 3) opis zwierzęcia, przy czym w świadectwach jednostkowych należy podać: gatunek, maść z odznakami,

pleć, wiek i znaki szczególne (blizny, ułamane rogi, znaczek uszny, znamię wypalone itp.), a w świadectwach zbiorowych ilość, gatunek, maść i pleć z wyjątkiem maści i płci drobiu,

- 4) imię, nazwisko i adres posiadacza oraz miejsce pochodzenia zwierzęcia,
- 5) miejsce przeznaczenia i cel przepędu, przewozu lub przenoszenia,
- 6) imię, nazwisko i adres nabywcy zwierzęcia, o ile to jest wiadome,
- 7) dzień zamierzonego wyprowadzenia (wypędzenia, wywiezienia, wyniesienia) zwierzęcia lub zwierząt z miejsca pochodzenia,
- 8) okres ważności świadectwa,
- 9) stwierdzenie, że:
 - a) zagroda (gospodarstwo), z której zwierzę lub zwierzęta pochodzą, jest w chwili wydawania świadectwa wolna od zaraźliwych chorób zwierzęcych, udzielających się danemu gatunkowi zwierząt,
 - b) wyprowadzanie zwierząt tego gatunku z danej miejscowości nie podlega ograniczeniom weterynaryjnym,
- 10) podpis i pieczęć organu, który świadectwo wystawił,
- 11) opłatę pobraną za wydanie świadectwa,
- 12) inne dane określone przez Ministra Rolnictwa w zarządzeniu ogłoszonym w Monitorze Polskim.

§ 4. 1. Świadectwa miejsca pochodzenia wystawiają:

- 1) prezydium gminnej (miejskiej) rady narodowej bezpośrednio lub za pośrednictwem sołtysów bądź innych osób zatrudnionych lub zamieszkałych na terenie danej gminy (miasta), jak gromadzcy przewodnicy weterynarii, sanitariusze weterynaryjni, zootechnicy państwowych gospodarstw rolnych itp.,
- 2) instytucje upoważnione do tego przez Ministra Rolnictwa.

2. Blankiety świadectw miejsca pochodzenia są drukami ścisłego zarachowania i dostarczane będą przez instytucję wyznaczoną przez Ministra Rolnictwa.

§ 5. 1. Najwcześniej na 24 godziny przed wydaniem świadectwa miejsca pochodzenia należy dokonać oględzin wszystkich zwierząt danego gatunku, znajdujących się w zagrodzie (gospodarstwie).

2. W razie stwierdzenia w powiecie lub powiatach sąsiednich przyszczy, prezydium powiatowej rady narodowej może zarządzić, aby przed wystawieniem świadectw dla zwierząt jakiegokolwiek gatunku były poddawane oględzinom wszystkie zwierzęta racicowe (bydło rogate, owce, kozy i świnie), znajdujące się w danym gospodarstwie.

3. Oględzin dokonuje w myśl instrukcji władz weterynaryjnych organ upoważniony do wydawania świadectw.

§ 6. 1. Świadectwa miejsca pochodzenia są ważne na przeciąg 10 dni, nie wliczając dnia wystawienia.

2. W razie szczególnego niebezpieczeństwa zaraźliwych chorób zwierzęcych prezydium wojewódzkiej rady narodowej za zgodą Ministra Rolnictwa może dla określonego obszaru zagrożonego skrócić okres (czas) ważności świadectw miejsca pochodzenia dla gatunku zwierząt wrażliwych na daną zarazę. Zarządzenie takie powinno być podane do wiadomości publicznej.

3. Świadectwo, którego ważność wygasa, może być na następny okres 10 dni przedłużone przez organ, który je wystawił, lub przez powiatowy zarząd weterynarii tego powiatu, w którym w chwili wygasania ważności świadectwa zwierzęta lub zwierzęta się znajdują, jeżeli po zbadaniu będą one uznane za wolne od zaraźliwych chorób.

4. Przedłużenie ważności świadectwa powinno być zaznaczone na świadectwie oraz stwierdzone podpisem i pieczęcią organu, który dokonał przedłużenia.

§ 7. 1. O ile w okresie ważności świadectwa nastąpiła zmiana osoby posiadacza lub miejsca przeznaczenia zwierzęcia bądź zwierząt, powinno to być zaznaczone na świadectwie. Odpowiednią wzmiankę na świadectwie czyni organ, który świadectwo wystawił, lub powiatowy zarząd weterynarii, właściwy dla miejsca, w którym zmiana nastąpiła, potwierdzając ją podpisem i pieczęcią.

2. Przedsiębiorstwa lub osoby, dokonujące obrotów handlowych zwierzętami, mogą na podstawie świadectw miejsca pochodzenia, otrzymanych przy nabyciu zwierząt, przetrzymywać te zwierzęta w miejscowości, wskazanej w świadectwie, choćby termin ważności tego świadectwa wygasł.

§ 8. Zwierząt nie zaopatrzonych w świadectwa miejsca pochodzenia, odpowiadające przepisom niniejszego rozporządzenia, nie wolno dopuszczać do rzeźni, na targi, spedy, jarmarki, pokazy i przetargi publiczne ani też przepędzać, przewozić lub przenosić z jednej miejscowości (gromady) do drugiej z wyjątkami określonymi w § 1 ust. 2.

§ 9. 1. Za wydanie świadectw miejsca pochodzenia pobiera się opłaty w następującej wysokości:

1) za świadectwa jednostkowe:

- a) dla zwierząt jednokopytowych, bydła rogatego w wieku powyżej 3 miesięcy i świń o wadze powyżej 50 kg — po 3 zł od 1 sztuki,
 - b) dla bydła rogatego w wieku do 3 miesięcy, świń o wadze do 50 kg, owiec, kóz i psów — po 1,50 zł od 1 sztuki,
 - c) dla drobiu — po 0,30 zł od 1 sztuki;
- 2) za świadectwa zbiorowe:
- a) dla świń:
 - do 10 sztuk — po 9 zł za każde świadectwo,
 - powyżej 10 sztuk — po 15 zł za każde świadectwo,
 - b) dla owiec i kóz:
 - do 10 sztuk — po 3 zł za każde świadectwo,
 - powyżej 10 sztuk — po 6 zł za każde świadectwo,
 - c) dla drobiu:
 - do 5 sztuk — po 0,30 zł za każde świadectwo,
 - od 6 do 10 sztuk — po 0,90 zł za każde świadectwo,
 - powyżej 10 sztuk — po 1,50 zł za każde świadectwo.

2. Za przedłużenie, wydanie świadectwa jednostkowego na podstawie świadectwa zbiorowego (na targach) lub zamieszczenie wzmianki na świadectwie co do zmiany posiadacza albo miejsca przeznaczenia zwierzęcia (zwierząt) pobiera się opłatę w wysokości 50% opłat ustalonych w ust. 1.

3. Opłaty te będą pobierane przy wydawaniu świadectw miejsca pochodzenia.

§ 10. Przepisy rozporządzenia obowiązują w obrocie z zagranicą tylko wówczas, jeżeli Minister Rolnictwa nie wydał odmiennych zarządzeń.

§ 11. Tracą moc §§ 1—6 i 13 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 22 marca 1928 r. o zaopatrywaniu zwierząt w świadectwa miejsca pochodzenia i o badaniu zwierząt na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych (Dz. U. z 1928 r. Nr 42, poz. 408 i z 1932 r. Nr 116, poz. 961), a także § 18 rozporządzenia w części dotyczącej świadectw miejsca pochodzenia.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: *J. Dąb-Kociol*

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 12 października 1953 r.

w sprawie wejścia w życie nowego tekstu załącznika I do konwencji międzynarodowej o przewozie towarów kolejami żelaznymi (KMT), podpisanej w Rzymie dnia 23 listopada 1933 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, na podstawie komunikatu Urzędu Centralnego Przewozów Międzynarodowych Kolejami Żelaznymi w Bernie, że zgodnie z art. 60 § 3 konwencji międzynarodowej o przewozie towarów kolejami żelaznymi (KMT), podpisanej w Rzymie dnia 23 listopada 1933 r. (Dz. U. z 1937 r. Nr 89, poz. 642), z dniem 1 września 1953 r. wszedł w życie załącznik I do powyższej konwencji w brzmieniu niżej podanym.

Jednocześnie utracił moc obowiązującą załącznik I do tej konwencji, który wszedł w życie dnia 1 października 1938 r. (Dz. U. z 1938 r. Nr 75, poz. 527), wraz z późniejszymi zmianami, które weszły w życie dnia 1 kwietnia 1949 r. (Dz. U. z 1949 r. Nr 35, poz. 255).

(Tekst załącznika I znajduje się w załączniku do niniejszego numeru).

Minister Spraw Zagranicznych: *St. Skrzyszewski*